

Varjak

Errefelé egész szelídek a varjak
– ilyesmikről tudok beszámolni –,
reggelente, mikor még fagyos a föld,
kopog a lábuk a térkövön.
Jönnek-mennek, átnézik a füvet
az alvó szökőkút körül,
aztán beljebb, a fák alatt is.
Megtalálnak mindent, mit lever
a fákról az éjjeli szél.
Főleg diót, deogyorót is
hoznak, egy darabig
csőrükben a zsákmánnyal
röpködnek. Aztán visszajönnek,
határozottan ismételt
mozdulatokkal törik fel,
verik a csonthéjat a kőhöz,
okosak.
Lehet, hogy szelídségük oka a dió?
Egész közel jönnek,
feketék, dolmányosok.
Selymes a tolluk,
jó lenne megsimogatni,
de nem ijesztgetem őket.
És semmi Nietzsche,
semmi hazátlanság.
Van otthonuk.

Oldás

Ott, ahol élek,
nem délelőtt érkeznek a varjak.
A délutánnak abban a szakában,
későn, amikor az idő
szokása szerint megszűnik,

egy csapat madárjós csap le
fekete ruhában,
hogy az időtlent elrabolja.
Reszelős jövődölésekkel
ijesztgetik az Önfeledtség Angyalát.
Őt egy szerzetes találta ki.
De az angyalt ez nem zavarja,
feloldódik teámban,
a tél végi fényben.

A varjúrajt talán
a dióhiány
veri össze.
A kertekbe ma nem ültetnek diófát,
mert tartja magát a hiedelem,
hogy levele mérgező.
Parkok sincsenek erre.

Februárban más lesz.
Pöttyös begyű fenyőrigók jönnek,
megdézsmálják a fagycsípte berkenyét.